

Aziz kardeşim, serzeniş dolu suallerinizde sizleri derin bir ye'se kapılmış gördük. Halbuki Rabbimiz “Allah’ın rahmetinden ümidinizi kesmeyin.”² buyurur. Bu âyete göre nasıl ümitsiz oluruz? Hayır, asla ümitsiz değiliz! Hele hele Risale-i Nur’a muhatap olanlar hiç ümitsiz olamaz. Çünkü ellerinde Kur’ânî bir reçete var. Elbette ki bir hakikati okumak başka, anlamak başka, kabul etmek başka ve amel etmek daha başkadır. Önemli bir prensibi aktaralım. Bizim vazifemiz öncelikle âleme nizam vermek ve başkalarına kabul ettirmek değildir. Bizim vazifemiz sırf rıza-i îlâhî ile önce âlem-i asgarımızda okuduğumuz hakikatleri kabul edip amel etmektir. Yani okuduklarımız öncelikle ahvâlimizde tecelli etmelidir. Çünkü “Lisan-ı hal, lisan-ı kalden daha kuvvetli ve tesirli konuşur.” Bunun sırrını Üstad Bediüzzaman şöyle ifade eder: “Risale-i Nur şakirtlerinden kırk ellisi umûmen bilâistisna mükemmel namazlarını kılmaları, lisân-ı hâl ile ve fil diliyle öyle bir ders ve irşaddır ki, bu sıkıntı ve zahmeti hiçe indirir, belki sevdirebilir. Ve şakirtler, ef’alleriyle bu dersi verdikleri gibi, kalblerindeki kuvvetli tahkikî imânlarıyla dahi buradaki ehl-i imânı ehl-i dalâletin evham ve şübehatından kurtarmalarına medar çelikten bir kale hükmüne geçeceğini rahmet ve inayet-i îlâhiyeden ümit ediyoruz.”³

Evet, Üstad vefat edeli 57 yıl olmuş. Bu doğru! Ancak Üstad hizmetlerini kendi şahsına bağlamamış. Geride ihlâs, sadâkat ve tesanüd sıfatlarına sahip bir kısım talebeler bırakmış. Onlar için “benim maddî ve mânevî herşeyden feragat mesleğimden ayrılmayacaklardır. Yalnız ve yalnız Allah rızası için çalışacaklardır.”⁴ demiştir. Onun için Nur Talebeleri Üstadlarından kalan hizmet-i Kur’âniye ve imâniyeyi aynen ifa ediyorlar. Çünkü Bediüzzaman mesleğini şahıslara değil, bir şahs-ı mânevîye bırakmıştır. Öyleyse Nur Talebeleri Üstadlarından almış oldukları ders-i hakîkati anlatmakla vazifelidirler. Yani vazifeleri bu Kur’ânî hakikatleri “ihya, ilân ve icradır.” Bunun için onlar vazifelerinin haricinde nur aramazlar, başka mesleklere ve noktalara da hamletmezler. Sırf rıza-i ilâhî için çalışırlar, neticesinde ise rıza-ı Hakk’ı

beklerler. Fütihat vermek, insanlara hüsn-ü tesir ettirmek, çok olmak, kabul ettirmek gibi vazifelerin kendi vazifelerine dahil olmadığını bilirler. Çünkü o vazifeler Rabbimize aittir. Zahiren bu vazifelerin görülmemesi, Nur Talebelerinin vazifelerini yapmadığı anlamına gelmez. Çünkü yapılan hizmetlerin karşılığı sadece bu dünyaya münhasır değildir.

Zahiri görülmemesi Rabbimizin hikmetine bağlıdır. Biz vazifemizi Rabbimizin vazifesine bina ettirmeden yapmaya gayret eder, neticesini ise yine Rabbimizden ümid ederiz.

Seksen-yüz yıldır yazılanların dershanelerde okunup anlatıldığını söylemişsiniz. Evet doğrudur. Yukarıda da bahsettiğimiz gibi bu hakikatleri öncelikle okuyup yaşayacağız ve sonra anlatacağız. Yalnız şu hakikati atlamamak lâzım. Okuduklarımız şu üç safhada fitrî zemininde gitmelidir. Okumak, anlamak ve kabul etmek. Sonra kendi hayatımızda ihyaya çalışmak. Daha sonra lisânî hâl ve kal ile ilân edip, icrasına çalışmak. Bu vazifeler fitrî bir tekâmül ile olmalıdır. Sünnetullahı müraat etmek zarurîdir. Yoksa aksiyle ceza görülür. İşte sizlerin de yaşadığınız serzeniş ve ye'sin sebebi bu sünnetullahı uymamak olabilir. Bu reçetenin gereğinin yapılmadığını söylemek tekellüf bir tevil olmuştur. Çünkü dünyada yaklaşık elli dünya diline çevrilen ve Kur'ân'dan sonra en fazla satılan ve okunan eserlerin Risale-i Nur olduğunu biliyoruz. Hatta yeni Müslüman olanların yüzde kırkıdan fazlası Risale-i Nur ile Müslüman oluyor. Çünkü asır ve teknoloji bu hakikatlere ulaşmayı çok kolaylaştırmış. Yeter ki muhtaç bir gönül arayışa geçsin. Rabbimiz çok küçük sebepler halk ederek o ihtiyacını şiddetli hisseden insanın yönünü ve yüzünü Risale-i Nur hakikatlerine çeviriyor. Çünkü insanlığın ebedî arzularını; akıl, kalb, ruh ve hissiyatının ihtiyaçlarını en mükemmel olarak Risale-i Nur karşılıyor. Bu sebeple Risale-i Nur'a muhtaç olan beşer, O'nu bulunca O'na karşı bigâne kalamıyor. Risale-i Nur sokaklarda, meydanlarda bir çığır açmıyor. Sloganvari bir metod kullanmıyor. Perde altında intişarı devam ediyor. Keyfiyet olarak bazen bir kişi bir milyon kişi kıymetinde olduğuna göre bu reçetenin gereği yapılmıyor serzenişiniz doğru değil kanaatindeyiz.

“İkinci devre başlamadı mı, üçüncü devreye doğru gidilmiyor mu?” demişsiniz. Bu ikinci ve üçüncü devreden anladığımız iman-hayat-şariat sıralaması olsa gerek. Bu düşüncenizde de bir sehiv var diye düşünüyoruz. Çünkü iman-hayat-şariat daireleri biri bitince diğeri başlar şeklinde anlaşılmamalı. Bu daireler mütedahil daireler gibidir. Yani iman ile hayat iç içe dairelerdir. Risale-i Nur ile müşerref olan bir kişi önce imanını taklitten tahkike çıkarır, sonra İslâm'ın emirlerini yaşamaya başlar, bu hayat daireleri olur ve aynı zamanda şariatın da o emirlere taalluk eden prensiplerinin icrası olmuş olur.

Fitrî tekâmül böyledir. Biz öncelikle bu vazifeler ile vazifeliyiz. Bu vazifelere e- hemmiyet vermeyip nazarımızı ve niyetimizi geniş dairelere çevirirsek fitrî şariatı ve sünnetullahı atlamış oluruz. Neticesinde ise inkisar-ı hayal olur. Bu vaziyet Nur Talebelerinin metodu değildir.

Dipnotlar:

- 1- “Beşer zulmeder, kader adalet eder” sırrı yazımıza yazılan bir yorum.
- 2- Zümer Sûresi, 39:53.
- 3- On Üçüncü Şuâ.
- 4- Emirdağ Lâhikası-II